

ЮЛИАНА МАНОВА
THE EVIL THAT MEN DO

chitanka.info

THE EVIL THAT MEN DO^[0]

Колин лежеше на леглото си и зяпаше една муха, която пълзеше по тавана. Доста смислено занимание, в сравнение с предишните три дни, когато зяпаше само тавана с празен поглед. Но все пак трябваше да разберат, че вече не могат да му казват какво да прави. Беше на деветнайсет и можеше сам да решава дали иска или не да направи нещо. Преди няколко дена баща му го бе извикал, за да му съобщи (не да го попита), че следващата седмица има официално събиране, организирано от шефа му и ще отидат тримата заедно с майка му. Колин се опита да му обясни, че надали може да има нещо, което му се иска по-малко от това да ходи с костюм на някакво събиране на колегите на баща му, но нямаше кой да го чуе. Основната причина, разбира се, не бе в това. Имаше нещо много по-важно. Точно деня, в който щеше да бъде партито, започваше екскурзията от гимназията, на която той толкова искаше да отиде. Щяха да заминат за пет дена далеч от училище, от техните и от монотонния живот на малкото градче, в което живееха. Щяха да бъдат невероятни дни, прекарани по най-добрия и забавен начин. Ако само му бе позволено да замине. Но баща му не искаше и да чуе. Така че Колин обяви гладна стачка, не говореше с никой, по цял ден лежеше в леглото си и не вършеше нищо, ядосвайки се все повече и повече на този несправедлив живот. Цялата учебна година бе минала горе-долу само за да се стигне до тази екскурзия, а се оказваше, че в крайна сметка май така и няма да я дочака.

Утре другите заминаваха. Ако днес баща му не решеше да го пусне, Колин щеше да пропусне последната екскурзия в гимназията. Догодина най-вероятно щеше вече да е в университета, а там подобни неща нямаше. Яростта, която изпитваше в началото, че ще го накарат да изпусне това преживяване, започваше да преминава в отчаяние.

Колкото и да се ядосваше преди, Колин все пак се надяваше, че ще проявят малко разбиране и ще го пуснат. Но днес надеждата му вече угасваше. Три дена баща му също не му бе казал и дума, нито бе идвал в стаята му да го види. Само майка му на няколко пъти идва и се опита да го накара да хапне нещо или поне да изтръгне няколко думи от него. Безуспешно. Откакто се бе скарал с баща си, не се бе преобличал. Спеше със същите дрехи. Този път бе приел всичко много навътре и бе решил каквото може да прави напук. Беше БЕСЕН за проявеното неразбиране. Как можеше да стане точно последната година откакто бе в гимназията? Той се обърна към стената и се зае да изучава за пореден път много внимателно плаката си на Iron Maiden. Вече знаеше всяка подробност от него, но поради липса на каквото и да било занимание го разглеждаше милиметър по милиметър отново и отново. Загледа се в лицата от публиката, която се блъскаше пред сцената, и се взря в един определен човек. Забелязал го бе вчера, когато пак зяпаше плаката. Беше точно на първия ред, съвсем близо до Брус Дикинсън, а отзад фигурата на чудовището Еди сякаш се бе втренчила точно в него. С нещо му напомняше него самия. Той никога не бе ходил на концерт на Maiden, въпреки че това беше една от мечтите му. Но за да го направи, трябваше да пътува до някой голям град, а досега не бе имал шанса да се получи съпадението хем той да има достатъчно пари за път, хем групата да е някъде сравнително наблизо. Момчето от плаката външно не приличаше много на Колин, но възхищението, изписано на лицето му, много наподобяваше изражението му, когато слушаше албумите на любимата си група. А и дрехите му бяха подобни. Носеше черна блуза, черни дънки и кожено яке — нещо като униформа за всеки, който слуша групи от рода на Iron Maiden. Той самият сега беше с неговата си черна блуза и макар да не я бе сменял и да бе спал с нея вече три дена, все още се чувстваше добре и не му се искаше да я маха. Тя прилепваше плътно към тялото му и му беше много удобна. Въпреки че вече започваше да му стяга и явно скоро щеше да се наложи да я сменя с някоя по-голям размер. Имаше я от доста време, а не помнеше някой да му я е купувал. Един ден я намери при другите си дрехи и понеже се оказа, че никой не я иска, той си я запази и оттогава си я обичаше много. Ако трябваше да си запази само една дреха от целия си гардероб, това щеше да е тази блузка. Колин погледа още малко непознатия от плаката и се обърна отново по гръб.

Почука се. Той не каза нищо, но след няколко секунди вратата се откряна и влезе майка му.

— Говорих с баща ти.

Колин се надигна и седна, гледайки я очаквателно.

— Убедих го, че не може да умреш от глад заради глупавото му парти и той се съгласи на компромис. Ще ходиш на екскурзията утре. Но при едно условие. Ще бъдеш най-доброто момче на света. До края на годината трябва да изкарваш само шестици, като се прибереш да ми помагаш в домакинството, да ходиш на пазар... ако направиш нещо, което не допадне на баща ти или мен, при най-малкия гаф, ще бъдеш наказан един месец да не мърдаш от къщи.

— То пък като че ли има къде да се ходи... — измърмори под нос Колин. После погледна майка си и се ухили победоносно. — Няма проблеми. Разбрахме се. Ще бъда най-най-добрия син, който си имала някога. Благодаря, мамо!

— Е, както казах, не мога да те оставя да умреш от глад заради такава глупост. А и знам колко ти се ходи на екскурзията. Така че... забавлявай се и за мен — и тя му намигна дяволито.

Колин скочи от леглото и хукна към кухнята. Беше наистина гладен. Влетя там и попадна на баща си, който четеше вестник.

— Благодаря, татко! — изстреля момчето от вратата и се втурна към хладилника.

— Хм... моля. Само не забравяй какво сме се уговорили, ако не искаш да бъдеш наказан за някоя дреболия — кисело отвърна баща му.

— Няма!

Колин извади почти всичко, което намери в хладилника, и си направи грамаден сандвич с какво ли не в него. Като го довърши, доволна усмивка се разля по лицето му.

— Аз съм най-щастливия човек на света.

При тези думи даже баща му се усмихна, без да вдига поглед от вестника.

— А сега да отида да се преоблека, че май малко съм почнал да се вмиривам — и Колин скочи от стола и се втурна обратно в стаята си. Преливаше от щастие. Все пак нямаше да изпусне това, което очакваше цяла година. Макар че после трябваше адски да внимава какво прави след като се върне, тъй като, въпреки че из градчето почти

нямаше къде да се ходи, възможността изобщо да не мръдне от къщи не му допаднаше ни най-малко.

Той тръгна да съблича тениската, когато усети, че нещо не е наред. Не можеше да я съблече. Сякаш бе залепнала за него от потта му, макар и да не беше потен. Изобщо не можеше да я отдели от себе си. Дори на сантиметър. Странно. Подръпна я малко оттук-оттам. Все едно бе част от него. Не я усещаше, но така се бе впила, че да я махне би означавало да съблече кожата си заедно с нея. Той се запъти обратно към кухнята да пита баща си може ли да му помогне.

Отново без да вдига поглед от вестника, той само каза:

— Какво? Не можеш да си свалиш тениската ли? Иди и помоли майка ти да ти помогне. Боже, като бебе си. Не можел да се съблече сам...

— Татко, чуваш ли какво ти казвам? Няма как да я съблека! Някак е залепнала за мен. Би ли хвърлил само един поглед, моля те?

Сумтейки недоволено, баща му остави вестника и стана. Приблужи се до него и понечи да съблече блузата. Тя остана все така плътно върху Колин както и допреди малко. Все едно да се опитваш да съблечеш коженото палто на някоя лисица. Най-накрая баща му осъзна, че синът му не се шегува и наистина няма как да махне тениската. Заоглежда я отвсякъде и той като Колин се опита да я отлепи от една и друга страна, но също така абсолютно безуспешно. Накрая се ядоса. Това бе обичайната му реакция, когато ставаше нещо, което той не разбираше и не знаеше как да се оправи.

— И как, по дяволите, успя да постигнеш това?! — почти изкрещя той срещу момчето.

— Никак. Не съм виновен аз. Не съм правил нищо, за да стане така. Не съм се мазал с лепило или нещо подобно. Просто преди малко, като се опитах да я махна, разбрах, че не мога — със завидно спокойствие му отвърна Колин.

— И какво ще правим сега? — затюхка се баща му. — Май наистина няма как да я съблечеш. Изглежда сякаш се е сраснала с теб. Не знам... Каза ли на майка ти?

— Не още. Мамо! — извика я Колин. — Ела за минутка в кухнята, ако обичаш.

Тя се показва на вратата и усмивката, която бе на лицето ѝ, угасна, като видя мрачните и объркани физиономии и на двама им.

— Какво е станало?

Те ѝ обясниха с няколко думи за какво става въпрос. В първия момент и тя го прие като съпруга си, направи изражение, което трябваше да им покаже, че ѝ приказват глупости и се ядосват за дребни нещица, които изобщо не са проблем, и на свой ред се опита да съблече тениската на сина си. След това вече разбра за какво ѝ говорят и започна да обикаля нервно наоколо и да се мъчи да измисли някакво разрешение.

— Не можем да я срежем с нож или ножица, прекалено плътно е прилепнала, не може да се пхне нищо между нея и кожата ти... а освен да я срежем, не виждам как можем да я махнем. Имате ли някакви идеи?

И двамата свиха рамене безпомощно.

— Тогава ви предлагам да отидем на лекар и да видим той какво ще каже, след като му обясним всичко.

Колин се начумери.

— Знаеш, че мразя да ходя на лекар.

— Ти чуваш ли се? Знаеш ли какво става с теб в момента? Аз не знам, но знам, че ме плаши. Каквото и да е. А теб не те ли притеснява поне малко? За Бога, та това нещо на гърба ти сякаш е част от теб!

— Да, разбира се... извинявай. Ще отидем и ще чуем какво ще каже доктора. Права си. Хайде.

Тримата се облякоха набързо и тръгнаха към единствената клиника в града. За по-малко от петнайсет минути бяха там и веднага бяха приети от дежурния лекар, млад мъж на не повече от трийсетина години. Обясниха му проблема и го оставиха сам да погледне, да пипне и да се опита да съблече фанелката. След като я бе разгледал и опипал отвсякъде и също не бе постигнал никакъв успех, той се отдръпна малко назад и заоглежда Колин замислено.

— Хм... Много странно. За пръв път виждам такова нещо. Бих искал момчето да остане, за да му направим изследвания, ако нямате нищо против — той погледна въпросително родителите му.

На лицето на Колин се изписа отчаяние. Значи не само нямаше да отиде на така бленуваната екскурзия, но и щеше да прекара няколко дни в най-омразното за него място на целия свят — болницата. И то не заради родителите си или нещо друго, което би могло да бъде обяснено

логично, ами заради това, което се случваше сега с него и до момента нямаше рационално обяснение.

Майка му видя изражението му и се обърна към лекаря:

— Наистина ли е необходимо да остава тук? Не можете ли да му направите изследванията и после да се прибере да спи вкъщи?

— Ако ще е по-добре за вас... може. Бих предпочел да остане тук и през нощта, но както вие си решите.

В крайна сметка се разбраха, че Колин ще спи у дома си, но още два дни ще идва, за да му се направят всички изследвания, които си бе наумил лекарят, и да се видят резултатите. След това момчето беше помъкнато из какви ли не кабинети, докато родителите му бяха оставени в приемната да чакат сина си. След няколко часа лекарят и Колин дойдоха и седнаха при тях.

— Не знам какво да ви кажа... всичко в момчето си е наред — пулс, кръвно, дишане — напълно в нормите и без никакви проблеми. Но взехме малка проба от блузата му. Не можахме да го сторим без да одраскаме леко и кожата. Досега разглеждах материята под микроскопа... — Той поклати замислено глава. — Никога през живота си не съм чувал, камо ли да съм виждал такова нещо. Имаме една абсолютно обикновена памучна тениска... която обаче някак се е сраснала с кожата на сина ви. Няма никакви други вещества, които да са подпомогнали това. Нито пък има нещо необичайно в самата фанелка. Само че някак тъканите са се сраснали. И, честно да ви кажа, не знам какво да правя. Всичко, което бих могъл да направя, за да я махна от Колин, ще навреди и на него. Поне засега ще трябва да си я носи, а утре го доведете пак, за да видим можем ли да измислим нещо по въпроса. Ще проверим дали случайно това нещо на гърба му няма непоносимост към някои неща, безвредни за човека, и дали ще можем да му помогнем по този начин.

— Благодаря, докторе — кимна майката на Колин и тримата се изправиха.

По пътя към къщи и цяла вечер никой не каза почти нищо. На никого не му се говореше. И тримата бяха изпаднали в шок от това, което ставаше. По-късно Колин си легна и отново се загледа в тавана. Как можеше, точно когато всичко се е наредило добре, да се случи нещо подобно и да развали всичко? Тениската вече не му бе удобна. Искеше да я махне от себе си, още повече след като знаеше, че не може

да го направи. Откакто го разбра днес, имаше чувството, че е станала още по-тясна и го стяга все повече. Но не можеше да направи нищо и чувството за безсилие го побъркваше. Обърна се и пак се зазяпа в момчето сред тълпата на концерта на Maiden.

Изведнъж някаква сила притисна гръдния му кош и изкара целия въздух от дробовете му. Сякаш огромна ръка го бе хванала и го мачкаше. Очите на Колин се изцъклиха. Не можеше да си поеме въздух, болеше го, а натискът не отслабваше. Чувстваше се като че ли някой го бе сложил в метална ризница и сега постепенно размерите ѝ намаляваха, докато той си оставаше все същия и вече не се събираше в нея. Не можеше да помръдне или да извика. Бе напълно неспособен да направи каквото и да било, дори да мисли. Паника бе замъглила съзнанието му. Изведнъж Колин чу звук на пречупване. Ребрата му не издържаха на налягането и се чупеха едно по едно. Погледът му се замъгли от неописуемата болка и за един блажен миг той помисли, че ще припадне. Но издържа и се съвзе. Костите в гърдите му бяха станали на сол. Усещаше как малки частички от тях се забиват в белите му дробове и ги правят на решето. А мощният натиск не отслабваше ни най-малко, тъкмо обратното. И точно когато Колин си мислеше, че няма как да стане по-зле — стана. Изведнъж болката от стягането, счупените му ребра, наранените му дробове и неспособността му да си поеме въздух отстъпи място на друга. Като че киселина се разля по цялата горна половина от тялото му. Ако можеше, в този момент Колин би изпищял така, че да го чуе целият свят, но нямаше въздух дори и за стенание. Той погледна към себе си, очаквайки да види как някой го е залял с киселина или нещо подобно, и видя само любимата си черна тениска. Която се бе стегнала в убийствена хватка върху него и докато я гледаше, видя как почва да пълзи надолу. Да се разпростира все повече и повече, за да го обхване целия. Кожата му гореше, а под нея вече бе останала само каша от намачкани органи и кости. Колин обезумя. Не можеше нито да вика, нито да помръдне. Това бе краят му. Горенето вече се бе разпространило по цялото му тяло, а натискът бе надробил всички кости в тялото му. От него вече не бе останало нищо. В последния си миг на този свят Колин отново погледна плаката на любимците си и двойника си в тълпата. Така и нямаше да доживее да отиде на техния концерт. И точно преди да отпътува към отвъдното, желанието му се

изпълни. Стаята около него, болката, отчаянието избледняхха като сън и обстановката на плаката стана по-истинска, по-жива, по-цветиста. И ето че той беше на концерт на Iron Maiden. Бе точно пред Брус Дикинсън, а отзад фигурата на Еди сякаш се бе втренчила право в него. В този миг той вече не бе Колин, който умираше в стаята си, без да може да издаде и звук или да помръдне. Сега той бе Майкъл, на когото най-сетне бяха разрешили да отиде на концерта, за който си бе мечтал цял живот, и ето че имаше късмета да стои точно пред идола си. Можеше да си спомни целия концерт до момента с всички подробности. И тогава се случи най-хубавото. За секунда той откъсна очи от певица и погледът му попадна върху фигурата на чудовището отзад. В този момент Майкъл усети как част от Еди преминава в него и става неразделна част от същността му. Почувства се господар на света. Той бе избран. Не знаеше все още за какво, но щеше да разбере. Важното бе, че носеше частичка от Еди в себе си и никога нямаше да се раздели с нея. Майкъл не знаеше също, че това е последния ден от живота му, но скоро щеше да разбере. Черната му тениска бе залепнала плътно по тялото му, както щеше по-късно да направи и с Колин, и с още един куп други свои притежатели. Брус, звукът на концерта и усещанията сред тълпата започнаха да изчезват. В следващия миг момчето отново бе в леглото си на ръба на смъртта. Сега поне знаеше какво го бе убило. Освен невероятната болка, която вече заглъхваше и отстъпваше място на вечното спокойствие, в Колин нахлу и чувство на горчивина и несправедливост. Откакто се помнеше бе почитател на групата, а тениската си просто обожаваше. И точно тези две неща се бяха обърнали против него. Не знаеше как и какво се бе вселило във фанелката му, но то бе предназначено само да убива и за нищо друго. Не че вече каквото и да било имаше значение... Мозъкът на Колин, който геройски издържа на тези мъчения, най-накрая изключи и болката се отдръпна на заден план. Спокойствие се разля в тялото му. Да, той също бе избран. Животът и смъртта му имаха смисъл. Той бе съществувал и сега загиваше за една велика цел. Майкъл, той самият и следващите, които щяха да носят белязаната от Еди черна тениска, трябваше да се гордеят със себе си и да приемат съдбата си без страх и недоволство.

Та те служеха на едно по-висше същество, помагаха му да събере сили и да сложи край на това безцелно съществуване на човешкия род,

изтребвайки го докрай и спасявайки красотата на природата от хората, които я съсипваха постепенно, но сигурно.

Нима тази цел не бе достойна, за да се жертват няколко човека?

Колин заспа вечния си сън с усмивка на уста.

---

[0] [The Evil That Men Do](#) (англ.) — „Злото, което вършат хората“, песен на „Айрън Мейдън“ от албума „Седми син на седми син“ (Seventh Son Of A Seventh Son), 1988 г. ↑

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.